

Doufejme, že se prostřednictvím této studie povedlo vystihnout a dostatečně obsahovým způsobem charakterizovat ilustrátorské dílo Petra Nikla, Martina Veliska a Františka Skály ml., protože by některé rozsáhlejší soubory, kterých jsme se zde pouze a doslova okrajově dotkli (např. série Skalových deníků), zasloužily důkladnější zpracování (pokud by však, vzhledem k jejich silné osobnímu rázu, byla také vůle ze strany samotného umělce).

Urcitým pojátkem, mezi jinak poměrně odlišnou a spíše nekonvenční tvorbou těchto sverazných individualit, byla snaha rozvrhnout práci do m základních kapitol, které nám snad pomohly lépe pochopit, že jejich ilustrátorské počiny nesouvisí pouze s obrazovým doprovodem klasických textů (v takovém smyslu, jak je doposud tradiční ilustrace stále vnímána), ale že díky rozmanitému zájmu výtvarníku v podobných oblastech kulturního tvoreni (tj. hudby, divadla či filmu), vznikají jejich na výsost zajímavé kresebné či ilustrátorské experimenty. I když je nutné reflektovat rovněž fakt, že přístup každého z umělců je zcela rozdílný, tj., že např. Petr Nikl či František Skála mohou být považováni do určité míry také za hudebníky, kdežto vztah Martina Veliska a jeho výtvarných návrhů pro kapelu UZ jsme doma je v tomto smyslu spíše pasivní, je nezbytné vnímat skrze jejich ilustrace ne pouze povrchní, ale hluboký a ryze osobní zájem, související s těmito aktivitami. Jste více než ilustrace ke knihám jsou však právě kresby a výtvarný doprovod cizích i vlastních divadelních či hudebních počínů pravděpodobně vnímány pouze jako jejich pouhé vedlejší produkty a nebyvají hodnoceny obdobně jako projevy tzv.